

ŠTURMUOTOJAS

LIETUVIŲ NACIONALSOCIALISTŲ FRONTO
LEIDINYS

2010 METŲ SAUSIO MĖNUO

TREČIASIS NUMERIS

SKIRTAS RUMUNŲ NACIONALISTUI

KORNELIU ZELEA KODREANU

PAGERBTI IR ATMINTI

Žydai pra mūsų nelaimė!

- Ir jūs tuo dabar nesigailite?

- Ne, mes nesigailime niekuo. Nors mes kritome, tai nieko nereiškia: už mūsų yra dešimtys tūkstančių, kurie galvoja taip pat!”

Išaušus pirmajam spinduliui ir jam apšvietus policijos pastato langus, Kodreanu, išsitiesęs ir aukštai iškėlęs galvą, buvo nuvestas į kamerą rūsyje.

Burtai buvo mesti. Nuo tol, kovoje už savo šalies laisvę, Kodreanu nė nemanė apsisukti atgal.

Kas buvo šis nepaprastas jaunas vyras ir kas jį privedė prie tokių kraštutinių veiksmų? Korneliu Zelea Kodreanu, gimęs 1899 metų rugsėjo 13 dieną, Hūryje, mažame Rumunijos Moldavijos provincijos miestelyje. Jo tėvas, Ion Zelea Kodreanu, kelių miškininkų kartų palikuonis, buvo vidurinės mokyklos mokytojas ir aršus nacionalistas. Jo motina, Eliz Graun Kodreanu, buvo imigranto iš Bavarijos anūkė.

Tarp vienuolikos ir šešiolikos metų amžiaus, Kodreanu lankė garsiąją karo mokyklą Manastirea Dealului, vienuolyne ant kalnelio. Ten jis išmoko kareiviškų drąsos, disciplinos ir tylumo dorybių. Kodreanu įgimti gabumai vadovavimui ir organizavimui buvo sustiprinti iš išvystyti akademijoje ir jis įgijo skonį sunkiam darbui ir pasiaukojimui. Vienuolyne, kaip jis vėliau rašė, jis „išmoko mylėti tranšėją ir niekinti saloną.“

Kai Rumunija paskelbė karą Austrijai-Vengrijai 1916 metų rugpjūtį, Kodreanu, nebūdamas pakankamo amžiaus stoti į kariuomenę, paliko namus ir prisidėjo prie savo tėvo fronte, kur vyresnysis Kodreanu vadovavo pėstininkų būriui. Kodreanu dalyvavo puolime ir po jo sekusiame traukimėsi per šiurkšnią Transilvanijos žemę, kol jo tėvas jam neliepė grįžti namo. Kai Pirmasis Pasaulinis karas pasibaigė 1918 metais, Kodreanu buvo karininkas-kadetas pėstininkų apmokymų stovykloje.

Tačiau, kai Kodreanu atvyko į Iasą, jis rado miestą ir jo universitetą griaunamą streikų ir demonstracijų. Darbininkai, varginami netikusių darbo sąlygų ir menkų atlyginimų, pasidavė komunistų agitatorių malimui, kurie pripildė jų galvas vizijomis, kad už pasienio, Rusijoje, yra statoma pažadėtoji žemė. Universitete daugelis studentų ir profesorių buvo atviri marksistai.

Iš tiesų, Iaso situacija buvo nesuprantama, ypač jaunam patriotui kaip Kodreanu. Visų rumunų susivienijimas Didžiojoje Rumunijoje po Pirmojo Pasaulinio karo šimtus metų buvo nacionalistų troškimas. Nepaisant to, inteligentija ir darbininkai be perstojo keikė Rumunijos karalių Ferdinandą, bažnyčią ir kariuomenę.

1919 metais taip vadinamas „Darbininkų judėjimas“ Iase buvo vadovaujamas Dr. Gelerter, kuris savo padėjėjais turėjo Galer, Špygler ir Šraiber. Jų vadovai Bukarešte, Rumunijos sostinėje, buvo Ana Pauker ir Ilic Maskovici. Visi jie, kaip ir didžioji dalis komunistų vadų Rumunijoje, buvo žydai.

Žydų revoliucionieriai Rumunijoje gaudavo moralinį peną iš savo tautiečių pasisekimų Rusijoje, kur žydai sudarė didžiąją dalį bolševikų vadų ir kadro. Ypač įkvėpiantis buvo trumpas, krauju persisunkęs Bela Kun (gimęs Kon) ir jo žydų komisarų režimas Vengrijoje, kuris tik prieš keletą mėnesių buvo sutriuškintas Rumunijos kariuomenės įsikišimo.

Kodreanu buvo drąsus priešais išdidžius ir arogantiškus kairiuosius ir jų žydiškas vadeivas.

Pasibjaurėjęs universiteto konservatyvių studentų apatija ir bailumu, Kodreanu įstojo į mažą grupę, vadinamą Nacionalinės Sąmonės Gvardija, kuri buvo įkurta ir vadovaujama Konstantin Panku, apkūnaus plieno apdirbėjo. Gvardija savo gretose turėjo rumunus iš visų klasių, prisiekusių sukurti stiprią Rumuniją, paremtą socialinės tvarkos ir išvalytą nuo rasinių atėjų.

pavyzdžiui, karinės tarnybos. Rizikuoti ginkluotu konfliktu niekada nebuvo jų stiprioji pusė. Išsivadaavimo karo metu Deutsche-Krone, Pomeranijoje, žydai karaliui išsiuntė peticiją, prašančią leidimo likti namuose karo žygio metu už piniginių atlygi. Šioje peticijoje jie teigė, kad dešimt tūkstančių talerių kare bus daug naudingesni, negu atvirai abejotini žydų koviniai sugebėjimai. Peticija buvo priimta ir ne tik iš jų, bet ir iš penkių, ar septynių kitų Prūsijos regionų.

„Taip, aš žinau tą vietą Hauserio veikale“, pridėjau aš, „tai yra autentiška“. Jis taip pat cituoja Mejerio enciklopediją, kurioje yra pareiškimas, ramiai teigiantis, kad žydai, per savo herojišką dvasią Išsivadavimo karo metu, įrodė esantys vertingi vokiečiai piliečiai.“

„Taip, kaip jie darė Pasauliniame kare“, išraiškingai mirktelėjo jis. „Jei galėčiau, padaryčiau, kad būtų reikalingi ženklai, ant kurių turėtų būti atspausdintas Šopenhauerio žydų apibūdinimas: „Didieji melo meistrai!“ Nėra jokio geresnio apibūdinimo. Ir jis vienodai, be išimties galioja kiekvienam žydui, ar aukštam, ar žemam, akcijų biržos spekuliantui, ar rabinui, krikštytam, ar apipjaustytam. Mūsų nuolankūs žmonės! Provokuojami tūkstančius metų! Ir nekaltieji paimami vėl ir vėl šia didžiule apgavyste.Yra suprantama, kad jie gali tapti nepavaldūs žydams, bet tik po to, kai vėliau minėtieji begėdiškai išnaudojo jų naivų gerą būdą ir iki nuogumo juos apiplėšė per lupikavimą ir melą. Ir toks atvejis buvo visur: senovės Romos imperijoje, Egipte, Amerikoje, vėliau – Anglijoje, Prancūzijoje, Lenkijoje, Olandijoje ir net, kaip rašo Sombartas: „Pirėnų pusiasalyje, kuriame žydai patyrė tiek palaimos!“

„Ir žaidimą, kurį jie žaidžia šiandien, jie tęsia du tūkstančius metų, tęsė jis. „Aš manau, kad to užtenka charekterizuoti žydiškojo internacionalizmo prigimtį. Dabar mes dar turime apsvastyti žydų nacionalinį jausmą.inoma, ne to Vokietijai, ar kito Anglijai ir taip toliau. Nedaugelis pelių tebėra pagaunamos tuo masalu. „Atsiųsk man dėžę pilną vokiškos žemės, kad aš bent simboliškai galėčiau išniekinti tą prakeiktą šalį“, rašė Vokietijos žydas Biornė ir Heinrichas Heinė uostė Vokietijos ateitį iš išsituštinimo bliūdo. Fizikas Einšteinas, kurį žydų žiniasklaida vaizduoja kaip antrąjį Keplerį, paaiškino, kad neturįs nieko bendro su vokiečių nacionalizmu. Jis „Centrinės Vokietijos piliečių, išpažįstančiu judaizmą, asociacijos“ įprotį rūpintis tik religiniais žydų interesais ir ne jų tautine bendruomene laikė „apgaulingu“. Retas paukštis? Ne, tiesiog vienas, kuris manė, kad jo tauta jau saugiai viešpatauja ir, taipogi, apsimetinėjimą nebelaikė reikalingu. Pačioje Centrinėje asociacijoje kaukė jau krito. Dr. Briunas atvirai pripažino, kad žydai negali turėti jokios vokiškos nacionalinės dvasios. Mes ne taip supratome jų neprincipingus tikinimus, skirtus įsiteigti visiems, naudojantis kitų jausmais. Kai tik jie nato pranašumą, kurį galima įgyti, perimant tam tikrą pozą, jie niekada neabejoja ir niekada neleidžia etiniams apmastymams painiotis savo kelyje. Kiek daug Galicijos žydų pirma „tapo“ vokiečiais, tada anglais ir, pagaliau, amerikiečiais! Ir kiekvieną kartą – akimirksniu. Įspūdingu greičiu, jie keičia savo pilietybę iš vienos į kitą ir kur tik padeda savo kojas, ten skamba „Die Wacht am Rhein“. „Marsellaise“, arba „Yankee Doodle“. Dr. Haimas nei karto neneigė fakto, kad mūsų Varburgai, arba mūsų Mendelsonai gali savo patriotizmą ir rezidencijas perkelti į Londoną, arba Niujorką, kad ir sekančią dieną. „Brandenburgo smėlynuose – azijatų orda!“ – Valteris Ratenau vienąkart prasitarė apie Berlyno žydus. Jis pamiršo paminėti, kad ta pati orda yra prie Istro, Elbės, Meino, Temzės, Zeino, Hudsono, Nevos ir Volgos. Ir visos – su tokiu pat apgaulingumu savo kaimynams. Tačiau mūsų stebukladariai ir burtininkai daro skirtumą tarp gerbiamų ir ne taip gerbiamų, tarp apsigyvenusių ir naujai imigravusių, tarp vakarinių ir rytinių žydų ir, jeigu reikalai jiems pasisuka prastai, jie pajudina pečius ir stena: „Kiekviena šalis turi tiek žydų, kiek nusipelnė.“ Jiems nieko nereikia, kad šią gerai skambančią frazę sugalvojo žydas. Nei, kad, Vokietijos atveju, atsižvelgiant į žydų, kurių mes „nusipelnėme“, savybes, tai tampa pliaukštelėjimu į veidą. „Visas Izraelis atvirai stovi Britanijos stovykloje!“, paskelbė Amerikos sąjungos vadovas, Samuelis Gompersas 1916 – aisiais. Ir tai įskaitė ir Vokietijos žydus, taip pat ir Amerikos, kaip gerai žinojo Fordas. Jis rašė apie vadinamų „vokiečių“ žydų neištikimybę šaliai, kurioje jie gyvena, apie faktą, kad jie susivienijo su likusio pasaulio žydija vardan Vokietijos žlugimo. „Kodėl“ – tyčiosis žydas. „Nes vokietis yra vulgarus niekšas, viduramžių padaras, kuris neturi nei lakiausios minties apie mūsų vertę. Ir mes turėtume padėti tokiai miniai?“

Streiko metu Kodreanu tapo įsitikinęs, kad pribrendo laikas nacionalistinio judėjimo, kuris kreiptųsi į visus rumunų luomus, sukūrimui, vietoje to, kad apsiriboti studentais. Kartu su profesoriumi A. C. Kuza iš iaso universiteto, Kodreanu įkūrė Krikščionių Nacionalinės Gynybos Lygą 1923 metų kovo 9 dieną.

Vos po trijų savaičių po to, kai Rumunijos Nacionalinė Asamblėja parodė kovongo nacionalistinio, antižydiško judėjimo reikalingumą, pakeisdama konstituciją taip, kad būtų leidžiama beveik kiekvienam žydui šalyje tapti piliečiu. Kai Kodreanu išgirdo šias naujienas, jis ėmė verkti. Nacionaliai mastantys rumunai buvo apstulbinti.

Buvo paprasta priežastis pasibaisėjimui asamblėjos savavališkam peoplgiui. Rumunijos žydai buvo akivaizdžiai svetimkūnis nacionaliniame organizme. Jie skyrėsi nuo rumunų, tiek savo kalba, apranga, papročiais, religija, rase ir dvasia. Nei jie ruošėsi keisti savo būdą: tai buvo rumunai, kuriuos reikėtų keisti tam, kad jie įtiktų jiems.

Rumunijos žydai nebuvo patenkinti, teršdami šali marksizmu. Nuo ankstyvojo devynioliktojo amžiauskontroliavo Rumunijos finansus, komerciją ir pramonę. Kaip pasakė istorikas Leon Sahar, su charakteringa žydiška arogancija: „Antisemitizmui nereikėjo didesnio stimuliavimo mažoje, netolerantiškoje Rumunijoje.“ Žydai sudarė tik vidurinę klasę, praktiškai vienintelę inteligentišką klasę ir šalies komercija pasitoviau pereidavo jų rankomis. Jie buvo karčiai nekenčiami rumunš valstietijos.

Po to, kai Rumunija atgavo nepriklausomybę iš Osmanų imperijos 1879 metais, Rumunijos valstybės vyrai ir inteligentai bandė ten gyvenančiams žydams jokiais sąlygomis nesuteikti pilietybių. Spaudimas iš Europos galingųjų šalių, visada norinčių patenkinti savo žydus finansiniskus, privertė Rumunijos valdžią pripažinti teorinę žydų teisę į pilietybę. Tačiau, kadangi tinkamumas priklausė nuo tarnybos Rumunijos kariuomenėje, arba pripažinto asmens aukšto moralinio charakterio, nedaugelis žydų tetapo piliečiais.

Nepaisant to, žydų ekonominė valdžia pamažu augo. Per metus kai Kodreanu siekė kovoti prieš jų įtaką, Rumunijos žydams priklausė beveik visi šalies bankai ir laikraščiai. Liberalusis istorikas Eugen Veber yra pažymėjęs, kad tame periode 80% bankų darbuotojų ir 70% žurnalistų buvo žydai, kaip 139 ir 142 Bukarešto fondo biržos narių buvo žydai.

Jų rankose esanti Rumunijos ekonomika leido žydams naudotis įgyta valdžia ir šalies politinėje sistemoje. Didesnės partijos – liberalai, Valstiečių partija, vadovaujama karo didvyrio, Generolo Averesku ir agrarinė partija – visomis buvo galima pasikliauti, ginant žydiškus interesus. Šios partijos tapo tokios deformuotos savo tarnavimo žydams, kad buvo vargiai įmanoma jas atskirti. Kaip rašė Kodreanu: „Fundamentaliai tarp jų nebuvo jokių skirtumų, išskyrus asmeninių interesų formas – tas pats dalykas skirtingose formose. Jie netgi neturėjo pasiteisinimo išsiskiriančiomis nuomonėmis. Vienintelė jų motyvacija buvo asmeninės naudos religija.

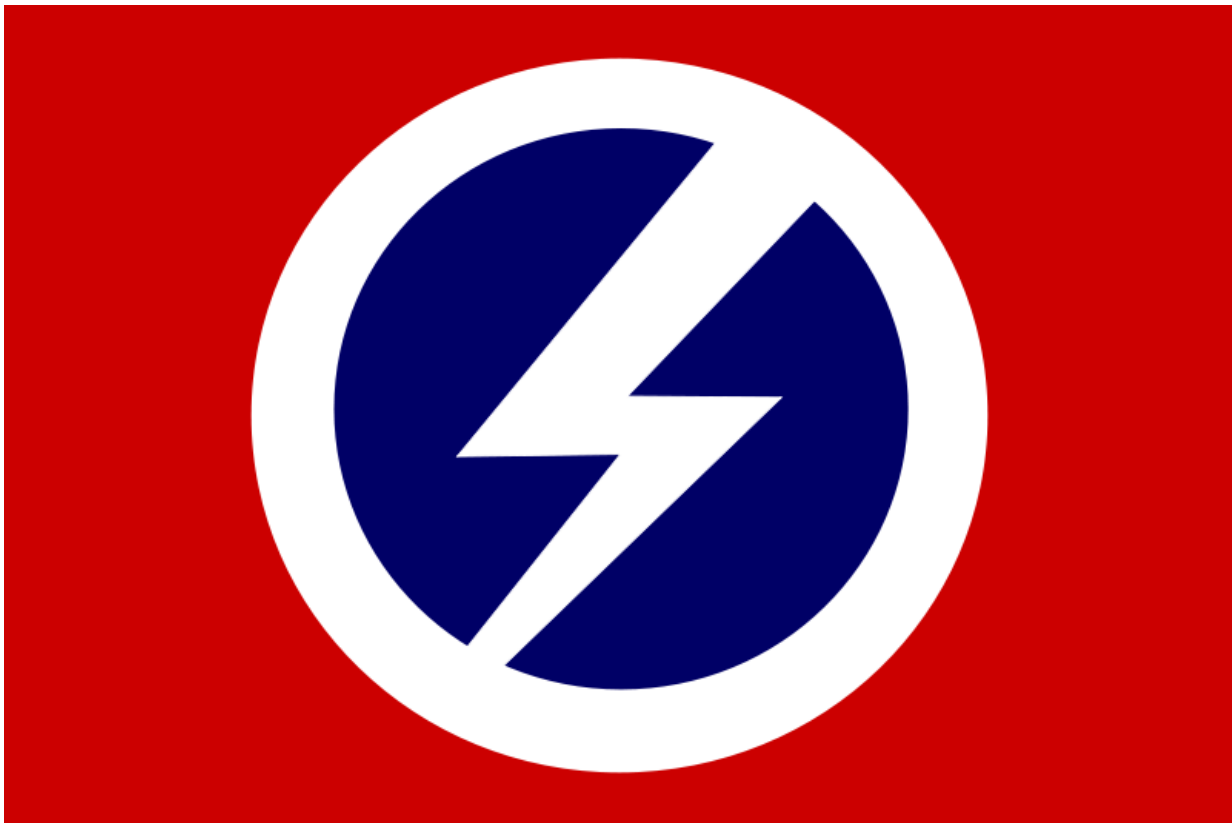
Nepaisant Kodreanu ir jo remėjų pastangų, studentų streikas nepavyko. 1923 metų rudenį Rumunijos studentai grįžo mokytis. Jie laimėjo kelis materialinius pagerinimus, bet valdžia nedarė jokių konsesijų dėl žydų, besiveržiančių į universitetus ribojimo.

Pilni nevilties dėl nepavykusio studentų streiko, palydėto pilietinių teisių suteikimo žydams atėjūnams, Kodreanu ir Ion Mota, jaunas nacionalistas iš Transilvanijos, suplanavo pasikėsinimų planą, kuris baigėsi išdavyste ir areštu.

Savo teisme, Bukarešte, Kodreanu prisiėmė pilną atsakomybę už planą. Silpnas persekiojimas ir akivaizdi prisiekusiųjų simpatija, visų gimusių rumunais, laimėjo jam ir jo bendražygiams išteisinimą. Tik Mota liko kalėjime: pirmą teismo dieną jis nušovė išdaviką jo kameroje.

ir niekieno kito atsakomybė ir už tos užduoties įvykdymą jis bus laikomas atsakingu prieš tautą. Autoritetas niekada negali būti padalintas, nes padalintas autoritetas reiškia padalintą atsakomybę. Ir tai veda prie komitetų sistemos beprasmiškumo ir kvailumo. Nesugebėjimas suvokti šį principą yra taip pat nesugebėjimas suvokti nacionalsocializmo principų, ar bet kokio dinamiško veiksmo ir pasiekimo tikėjimo nuo pasaulio pradžios esmę. Bet tautos laisvai suteikto autoriteto atlyginimą vyrišku asmeninės atsakomybės priėmimu vadinti diktatūra yra nesusipratimas, arba taip pat didelis iškraipymas.

Mūsų judėjimo statyboje ir mūsų valdžioskūrimo principas yra vadovybė ir ne diktatūra, dėl paprastų ir akivaizdžių priežasčių. Niekas nėra verčiamas stoti į mūsų judėjimą ir bet koks narys gali bet kokią dieną iš jo išeiti, jeigu jis nepriima jo principų ir vadovybės. Jis yra visiškai laisvas bandyti kelti save kito judėjimo kūrime ir veikloje. Šioje šalyje, kaip ir kitose, daugelis išmėgino savo rankas, kol nedidelės draugijos su imituotomis politikomis ir išpūstais egoizmais nublanko prieš Britų Sąjungos tapimu Nacionaliniu Judėjimu, paprasčiausiu testu vienintelei turint pajėgumą pritraukti nacionalinį pasekimą. Taigi, yra tuščia teigti, kad iki valdžios paėmimo mūsų judėjimas remiasi diktatūros principu, nes niekas, kas nenori, neturi jam priklausyti. Po valdžios paėmimo jis taip pat remtųsi ne diktatūros, o vadovybės principu, nes valdžia yra suteikiama laisvu tautos balsu ir gali būti pašalinta laisvo tautos balso.

Be stiprios organizacinės struktūros, Legiono tikslai teliktų banalybėmis. Ir čia Kodreanu parodė savo genijų. Jis Legioną suorganizavo pagal hierarchinę tvarką. Kiekviename lygyje, nuo eilinio padalinio, lizdo, iki miestelio, miesto, rajono ir regiono grupių iki Kapitono, koku Kodreanu buvo pradėtas vadinti. Vadas patvirtindavo save ne per rinkimus, bet pajėgumu ir drąsa.

Fundamentalusis legionierių padalinys, lizdas, turėdavo nuo trijų iki trylikos narių. Jis susidėjo iš žmonių, kurie jau jautėsi taip pat, bet kurie buvo išmokyti disciplinos, veikiant už bendrą tikslą. Šitam tikslui lizdų vyrai žygiuodavo ir dainuodavo kartu, platino propagandą ir rengdavo savaitinius susirinkimus. Taip pat svarbu buvo tai, kad jie padėdavo nuskurdusiems valstiečiams gausiais savanoriško darbo projektais.

Legionas pamažu augo. Kodreanu buvo kategoriškai nusiteikęs prieš masinio masto verbavimą, kuris galėtų pakenkti Legiono standartams. Iš pradžių universitetų studentai buvo linkę pasilikti labiau pripažintose nacionalistų grupėse. Legionui pradžioje geriau sekėsi pritraukti vidurinių mokyklų mokinius ir tuos, lankančius komercinius ir techninius institutus.

Lizdai buvo kruopščiai sukuriami ir padaromi savarankiškais. Pirmą Moldavijoje ir Bukovinoje, paskui Transilvanijoje ir Valachijoje, Legionas įgavo jėgų. Netrukus Kodreanu buvo pozicijoje kreiptis į užmirštus Rumunijos vyrus ir moteris – valstiečius.

Niekas kaimuose nebuvo nenukentėjęs nuo sistemos ir sistemos žydiškųjų šeimininkų. Nepaisant staigios žemės reformos programos po karo, valstiečiams trūko įrankių, gyvulių ir kito reikalingo kapitalo. Priversti skolintis pinigus tam, kad išgyventi, jie buvo užguiti baisių skolų palūkanomis iš žydų lupikautojų. Žydų medienos kompanijos iškirto miškus, kurie kadaise buvo bendras valstiečių turtas ir žydų spekuliantai pagrobavo jų žemes, ištikdavus nelaimėi. Maisto stygius ir ligos buvo plačiai pasklidusios. Jeigu buvo kažkokios paguodos, randamos ūžeigoje, ji būdavo sumažinama fakto, kad ten, irgi, savininkas beveik visada būdavo žydas.

Pradžioje valstiečiai su Legionu elgėsi įtariai. Jie buvo nuvilti daugelį kartų nuo karo. Generolo Aceresku režimas, kurį iš pradžių valstiečiai rėmė su didžiuliu entuziazmu pasirodė nė kiek nesiskiriantis nuo kitų politikų. Panašiai, Valstiečių partijos politika praktikoje buvo identiška su „laissez-faire“ liberalų politika. Politikai parodydavo rūpestį valstiečių problemoms tik rinkimų metu, kai jie atvykdavo į kaimus savo limuzinais, pasakydavo gražias kalbas, pilnas dangiškų pažadų ir nurūkdavo.

Kodreanu ir jo legionieriai greitai išsklaidė kaimo žmonių abejones. Jie nedalino jokių pažadų ir neprašė paramos. Vietoje to, jie išgygiuodavo, arba arkliais įjodavo į kaimus, dainuodami Rumunijos didvyriškos praeities dainas, jie sukūrė savo draugystę su nuskurdusiais žemdirbiais, prisidėdami ir padėdami kame tebūdavo jiems reikalingi. Lizdai kasė griovius, tvarkė tvoras, remontavo namus ir padėdavo nuiminėti derlių. Žaliamarškiniai legionieriai šnekėjo apie ateinančią Rumuniją, kurioje visi turės savo vietą, ne pagal turtą, ar išsimokslinimą, o pagal savo charakterį ir savo tikėjimą.

1931 metais Legionierių judėjimas jau buvo pakankamai stiprus dalyvauti rinkimuose. Savo rinkiminiame manifeste Kodreanu apibendrino nacijos sunkumus: „Niekas, kas turi akis, negali nepastebėti, kad ši turtinga šalis tapo griuvėsiais. Valstiečių namai ir žemės – nelaimingų žmonių, raudojančių žmonių saujelė – rajonai, regionai, pliki kalnai, neišdirbtos lygumos, kurios nebeišaugina nieko netrutingam, nelaimingam valstiečiui – viskas yra griuvėsiuose. Valstybės biudžetas ir visa šalis yra sužlugdyta.

Ir virš šitų griuvėsių, išsibarščiusių visoje Rumunijos žemėje, yra gauja negarbingų vyrų, silpnapročių ir begėdiškų plėšikų, pasistačiusių rūmus, ignoruodami šalį, kuri kankinasi iš skausmo, tyčiodamiesi iš visų kentėjimo, nuskurdęs, vargingas rumunų valstietis. Šlykštesnis, skausmingesnis ir nedoras vaizdas niekada nebuvo regėtas pasaulyje. Milijonai būstų yra naikinami, po griuvėsiais sutraiškydami nesusikaičiuojamus Dievo paliktus žmones, kurie nebeturi nieko, išskyrus ašaras. Vainikuoti šią gėdą, niekšų, kurie apiplėšė šią žemę ir ištuštino mūsų šalies iždą, rūmai kyla didžioje ironijoje ir patyčioje.“

2004 METAIS NUVERSTA ŽYDŲ-PARAZITŲ MENORA. ŽYDIJA MELAGINGAI APKALTINO MINDAUGĄ MURŽĄ-GERVALDĄ, NORS TAI TIKRIAUSIAI BUVO, ARBA NEPATENKINTŲ LIETUVIŲ, ARBA ŽYDŲ PROVOKATORIŲ DARBAS.

Nepaisant Kodreanu įkalinimo, jo milžiniškas moralinis autoritetas ir toliau įkvėpdavo uždraustus ir persekiojamus legionierius. Žydai troško jo kraujo. Magda Lupesku, kaip šiuolaikinė Estera, ragino savo meilužį jį nužudyti.

1938 metų lapkričio 28 dieną, vidury nakties, Kodreanu ir trylika jo legionierių buvo išvesti iš savo kamerų Raumnikul-Sarat kalėjime. Iš ten jie buvo nuvežti į mišką. Ten, rankomis už nugarų, jie buvo pasmaugti pagal Talmudo ritualą. Jiems mirus, žudikai jiems peršovė pakaušius. Jie pasakojo, kad jie neva bandė pabėgti.

Kodreanu žudikai turėjo nedaug laiko džiaugtis savo triumfu. Po dvejų metų Kalinesku buvo negyvas, nužudytas legionierių ir karalius Karolis, kurio svyruojanti užsienio politika baigėsi Rumunijos pasidalinimu tarp Rusijos, Vengrijos ir Bulgarijos, buvo priverstas atsistatydinti. Jis ir Magda Lupesku Rumuniją paliko amžinai.

Karaliaus Karolio režimas buvo pasektas trumpalaikės legionierių valdžios. Legiono socialinis aktyvizmas ir revoliucinis idealizmas jį darė nenaudingą stipriems režimo vyrams. Maršalas Ion Antonesku, kuris tik formaliai buvo Legiono narys, tvirtai vadovaudamas kariuomenei, sugebėjo nuversti Legioną 1941 metų vasarį.

Legionierių judėjimo nuvertimas toli gražu nereiškė Legiono galą. Pavieniai legionieriai kovojo su pasiaukojančiu heroizmu, gindami Rumuniją nuo užkariautojų ordų iš rytų. Po to, kai Antonesku režimas kapituliavo rusams, Legiono vyrai kovojo toliau, kiek tik galėjo. Marionėčių režimas, kurį sovietai pastatė valdžion po karo (vadovaujamas žydės Ana Pauker), persekiojo, kankino ir žudė Legiono narius su sadistišku užsidegimu.

Tačiau Legionas gyvuoja toliau ir su juo gyvuoja Korneliu Kodreanu. Išstremti legionieriai visame pasaulyje palaiko gyvomis ir propaguoja Kapitono idėjas per nenuilstantį darbą, verčiant ir publikuojant. Gali būti teisingai pasakyta, kad nei vienas iš didvyriškų revoliucijos, nusiritusios per Europa 1920-aisiais, 30-aisiais ir 40-aisiais vadų atminimas nebuvo geriau pagerbtas savo pasekėjų, negu Kodreanu.

mėnesio Šturmuotojo numeryje).

Lietuvos užsienio reikalų ministerijoje sėdint tokiam nuolankiam žydų pakalikui, kaip ponas Vygaudas, tegalime tikėtis atvirai pro-žydiškos politikos ne tik užsienyje, bet ir viduje. Tokie žmogeliukai, kaip gerbiamasis Vygaudas žygiuoja ten, kur pamosikuojama pinigine kupiūra, bet kai iššauna pirmoji kulka, arba kur nors kitur jiems pasiūlomi dar didesni pinigai, jie pabėga.

Lietuvos turtas ruošiamas išdalinti žydiškiems parazitams, tuo tarpu, užsienio reikalų ministras atvirai propaguoja Vilniaus kraštą kolonizuoti litvakais (žydų parazitais). Tautos išgama, pasivadinęs ekscelencija užsienio reikalų ministru, teigė, kad „Vilnius turi atgauti Lietuvos Jeruzalės šlovę“. Tautiečiai, ar nematote, kad baltoji rasė ir Lietuvių tauta pamažu nyksta? Juk demografinė statistika akivaizdi. Vietoje to, kad taisyti situaciją, „mūsų“ valdžia (Briuselio kolaborantai) skatina Lietuvą atiduoti žydijos valiai.

„Mūsų“ ponas ministeris teigia, kad „reikia kalbėti apie holokaustą“. Gaila, kad ***negalima apie jį kalbėti tiesos, o tik melą, kuris naudingas žydų-kapitalistų mafijai.*** Iš tokių šabesgojų, kaip ponas Vygaudas kalbų iškyla klausimas: Lietuva Lietuviams, ar Lietuva „litvakams“? Žinoma, šitie parazitai teigs, kad „Lietuva visiems“. Tačiau taip nėra, nebuvo ir niekada nebus. Lietuvių Tauta ir baltoji rasė pamažu eina link išnykimo, Europa skęsta spalvotame tvane, o šitas Tautos išgama dar drįsta skatinti žydų kolonizaciją Vilniaus krašte (atviras raginimas Vilnių paversti „Lietuvos Jeruzale“.

Skelbiama demokratija ir žodžio laisvė, tačiau atvirai kurstoma netolerancija antisemitiškų pažiūrų žmonėms. Aš, kaip nacionalsocialistas, niekada neskatinau tolerancijos savaime, tolerancijos Nacijai ir rasei nuodingiems elementams. Tačiau mes, nacionalistai, atvirai ir pasakome, kad mes ne tik neturim tolerancijos visiems, bet kad tokia yra ir neįmanoma. Tuo tarpu, demokratai vaizduoja esantys didžiausi iš visų „tolerastų“, tačiau atvirai skatina nepakantuma iš esmės kitaip mastantiems, t. y. tiems, kurie nėra demokratai. Šitų demokratų dviveidiškumas tampa vis labiau akivaizdus.

Tautiečiai, ***kiek dar turime leisti šitiems išsigimėliams naikinti mūsų Tėvynę ir vesti mūsų Naciją į biologinį išnykimą?*** Atsakau: **MES TO NIEKADA NETURĖJOME LEISTI, NETURIME LEISTI, NEI DABAR, NEI KADA NORS.** Stokite į šventą kovą už Nacijos išlikimą, už Nacijos ateitį, už Nacijos atgimimą! Nacijos atgimimas atneš visuotinį baltosios arijų rasės atgimimą, kuris suduos mirtiną smūgį žydijos parazitinei pasaulio struktūrai. Kadaise žydų sukurstyti komunistai-marksistai svajojo apie pasaulinę komunistinę revoliuciją... Prisipažinsiu, kad ***aš svajoju apie pasaulinę antisemitinę revoliuciją! Pasauliui seniai metas suprasti žydų klausimą ir parazituojančią „išrinktųjų tautą“ pastatyti į jai tinkamą vietą!***

Pasaulio rasės ir tautos yra skirtingos, kiekviena turi savo vietą, tačiau visa žmonija turi bendrą priešą: pasaulinę žydiją ir judokratiją, kuri pasaulyje nevaržomai viešpatauja nuo 1945 –ųjų metų. Judokratija gyvuoja dėka žmonių abejingumo, degradacijos ir, žinoma, žydiškos klastos. Pirmasis žingsnis link žydų diktatūros galo privalės būti žengtas kiekvieno iš JŪSŲ viduje. Šalin abejingumą, bailumą ir žydofiliją. Mirtis Tautos išgamoms ir Nacijos išdavikams!

LIETUVA LIETUVIAMS!

KORNELIU ZELEA KODREANU

IŠTRAUKA IŠ

„MANO LEGIONIERIAMS“

KELETAS PASTABŲ APIE DEMOKRATIJĄ

Aš norėčiau padaryti keletą pastabų iš kasdieninės patirties taip, kad tai būtų suprantama bet kokiam jaunam legionieriui, ar darbininkui.

Mes nešiojame demokratijos rūbus ir priimame jų formas. Ar jie ko nors verti? Mes dar nežinome. Bet mes žinomę vieną dalyką. Mes jį žinome tikrai. Jog kai kurios didžiausios ir labiausiai civilizuotos Europos nacijos išmetė šiuos rūbus ir įsigijo naujus. Ar jos senųjų rūbų atsikratė amžinai? Kitos nacijos labai stengiasi, kad jais atsikratytų ir irgi gautų naujus. Ar rumunų politikai yra vieninteliai išmintingi vyrai pasaulyje? Aš tuo kažkaip abejoju.

Tie, kurie juos pakeitė, ir tie, kurie nori juos pakeisti, tam turėjo savas priežastis.

Bet kodėl mes turėtumėme rūpintis kitų tautų priežastimis? Geriau rūpinkimės priežastimis, kurios mus, rumunus, padarytų pasirengusius pakeisti demokratijos rūbus.

Jeigu mes tam neturime priežaščių, jeigu tos priežastys nesamoningos, tada mes pasiliksim tuos rūbus, net jeigu visa Europa jų atsisakytų. Tačiau jie mums yra niekam tikę, kadangi:

prieš mūšį bendraujančio su Didžiąja Dvasia – bet kurios intelektualai atsisakė dėl savo išpuikimo, kad jie gali „žinoti“ viską.

Aš prisiminiau Vado žodžius: „Kai žmonių širdys dūžta ir žmonių dvasios yra neviltyje, tada iš praeities prieblandos, didieji priespaudos ir rūpeščio, gėdos ir vargo, dvasinės vergijos ir fizinių suvaržymų užkariautojai žiūri žemyn į juos ir ištisia savo amžinąsias rankas vilties netekusiems mirtingiesiems. Bėda tautai, kuri yra susigėdusi jas paimti.“

Aš buvau pajudintas kaip neįmanoma nusakyti žodžiais. Aš visas pašiurpau, mano akys buvo visos pilnos meilės ir dėkingumo šiam didžiausiam iš visų žmogiškųjų vargų ir gėdos užkariautojų ašarų ir mano kvėpavimas vyko mažais atodūsiais. Jei aš nebučiau žinojęs, kad Vadas būtų niekinęs tokį nusižeminimą, aš būčiau puolęs ant kelių melstis, bet, vietoje to, aš iškėliau savo ranką amžinuoju romėnų legionų sveikinimu ir pakartojau šventuosius žodžius: „HEIL HITLER!“, reikšdamas kiekvieną mažą skiemenį visa savo širdimi, protu ir dvasia.

Adolfas Hitleris man nebebuvo tik didis protas. Dabar aš supratau neperprantamą žmogiškosios dvasios galią. Dabar aš žinojau, kodėl tos žmogiškosios dvasios galia dešimtis tūkstančius metų, vėl ir vėl, užkariaudavo galingiausius fizinės jėgos agregatus ir tironiją, nepaisant galimybių ar jėgų santykio! Aš apibėgau pilną ratą nuo laukinio ir vaikiško gyvulio instinkto – primityviosios žmonijos daugumos stadijos – iki paiko ir sterilaus intelektualizmo – įsitikinusių marksistų ir liberalų stadijos ir, pagaliau, su Didžiojo Vado pagalba, suradau savo kelią atgal į natūralų pasaulio supratimą, laisvai suteiktą kiekvienam šuniui ir sliekui, ir beždžionei, ir žmogui, iš kurio intelektas yra tik neseniai išsiplėtojęs „triukas“. Aš suradau savo kelią į tą nesamoningą amžiną mįslių suvokimą, kuris tegali būti vadinamas „išmintimi“ – tuo pačiu dalykų esmės suvokimu, kuris, skirtingais pavidalais, sudarė visų didžiųjų vadų mokymų pagrindą visais laikais.

Manyje nurimus emocinei audrai, ji mane paliko su šventu MISIJOS jausmu, kuris yra esminis revoliucinio vado ginklas ir šarvas. Kai ankščiau aš turėjau kovoti prieš tironijos ir regresijos jėgas, taip dabar AŠ TURĖJAU prieš jas kovoti. Bet, tuo labiau, aš savyje pajutau GALIĄ nugalėti – jėgą už mano paties jėgos, galimybę elgtis teisingai, netgi kai aš buvau priblokštas nutikimų. Ir ta jėga manęs dar nepavedė. Ji ir nepaves. Tai yra galia už atomo, jėga, ne intelektualo vadinama „religine“, šios dienos „protų“ vadinama „psichologine savihipnoze“ ir tų, kurie išmoko tikrą išmintį, vadinama „nežinomybe“.

Aš su ramiu užtikrintinumu žinojau būtent tai, ką reikia daryti ir, sunkiai paaiškinama prasme, kas laukia ateityje. Tai buvo kažkas lyg žiūrėjimas į kelią iš dangaus, jau nuo žemės mačius posukį.

Pasaulis akivaizdžiai artėja link negirdėto, sunkiai įsivaizduojamo susidūrimo tarp tamsiųjų koncentruoto abejingumo, gobšumo, pavydo, neapykantos ir kvailumo jėgų – sukurtų ir vedamų klastingosios žydijos ir žūstančių Gamtos elito jėgų – baltojo žmogaus.

Žydija, su savo marksistine demokratine skaitlingumo viršenybės idėja, grasino pasaulyje parblokšti baltąją žmoniją, nepaisant ribų, ar politinio priklausomumo, vien tik krebždančia spalvota ir menkesniąja mase, kuri už baltosios civilizacijos kūrėjus gausesnė santykiu 7:1.

Adolfas Hitleris mums parodė kelią į išganymą. Tai būtų mano uždavinys šioje Žemėje nešti Jo idėjas ir jo „laboratorinį pavyzdį“ į visišką pasaulinę pergalę. Aš žinojau, kad aš neišgyvenčiau pamatyti pergalę, kurią padaryčiau įmanoma. Bet aš nemirsiu tol, kol aš tos pergalės neužtikrinau.

Tauta nėra vedama pagal savo valią (demokratinė formulė), ar pagal vieno individo valią (diktatorinė formulė). Ji yra vedama pagal įstatymus. Aš čia nekalbu apie žmonių sukurtus įstatymus. Yra normos, prigimtiniai gyvenimo dėsniai; ir yra normos, prigimtiniai mirties dėsniai. Nacija eina link gyvenimo, arba mirties pagal savo pagarbą vieniems, ar kitiems iš šių dėsnių.

Iškyla vienas klausimas, į kurį reikia atsakyti: kas *nacijoje gali intuityviai suprasti, ar žinoti šias normas? Liaudis? Masės? Jeigu taip būtų, aš manau, kad yra perdaug tikimasi*. Minia nesupranta daug paprastesnių dėsnių. Jie jai turi būti aiškinami su pastoviu užsispyrimu, kad būtų suprasti, prireikus, ir baudžiant.

Štai yra keletas dėsnių, kurie yra imperatyviai reikalingi tautos gyvenimui, kuriuos minia tik sunkiai tesuvokia: kad, užkrečiamos ligos atveju, užsikrėtę turi būti atskirti ir yra reikalinga bendra disinfekacija; kad jog į namą patektų saulės šviesa, jam yra reikalingi dideli langai; jeigu galvijai yra gerai matinami, jie žmogui duoda daugiau maisto ir t. t.

Jeigu minia nesupranta, arba tik sunkiai supranta dėsnius, kurie yra iš karto reikalingi jos gyvenimui, kaip gali būti kieno nors įsivaizduojama, kad tai, kas demokratijoje turi vesti save, gali suprasti sudėtingiausiąsias ir neįjuntamiausias žmogiškosios vadovybės normas, kurios apima daugiau, negu save, savo gyvenimą, savo gyvenimo poreikius, arba tuos, kurie jau tiesiogiai negalioje, bet galioja aukštesniajam subjektui, nacijai?

Tam, kad daryti duoną, batus, kad dirbti žemę, vairuoti automobilį, reikia būti specializuotam. Ar nėra jokio specializacijos poreikio, kai omeny turima reikliausioji vadovybė, nacijos vadovybė? Ar nedera turėti tam tikrų dorybių?

Išvada. *Liaudis nėra pajėgi valdyti save. Ji turi būti valdoma savo elito*. Ji turi būti valdoma tos žmonių kategorijos, kuriai priklausantys gimė joje, turi tam tikrus įgūdžius ir specialybes. Taip pat, kaip bitės ugdo savo „karalienę“, taip tauta turi ugdyti savo elitą. Minia, tuo tarpu, patiki savo poreikius elitui, valstybės išminčiams.

Kas išrenka šį elitą? Minia? Remėjai gali būti rasti bet kokioms „idėjomams“, ar balsai bet kam, kas balatiruojasi į visuomeninį postą. Bet tai nepriklauso nuo žmonių supratimo apie šias „idėjas“, „įstatymus“, ar „kandidatus“, bet nuo kai ko visiškai skirtingo, individų išradingumo laimint masių gerą valią. Nėra jokio nepastovesnio ir kaprizingesnio savo nuomonėmis, kaip minia. Nuo karo ši minia buvo avarėskininkų, liberalų, nacionalistų, nacionalinių valstiečių, jorgininkų ir t. t., kiekvienus liaupsindama tam, kad praėjus metams, kiekvieną apspjauti, taip suprasdama savo pačios klaidą, nukrypimą ir nepajėgumą. Jų kriterijus rinkimuose yra „imėginkime kuriuos nors kitus“. Taip rinkimas yra vykdomas ne pagal sprendimą ir žinojimą, bet nesėkmingai ir pasitikint laime.

Štai yra dvi priešingos idėjos, viena turinti tiesą, kita – melą. Tiesa, kuri tegali būti viena, yra ieškoma. Klausimas yra atiduotas balsavimui. Viena idėja laimi 10000 balsų, kita 10050. Ar yra įmanoma, kad 50 balsų daugiau, ar mažiau nulemtų, arba paneigtų tiesą? Tiesa priklauso nei nuo daugumos, nei nuo mažumos; ji turisavo pačios dėsnius ir ji nugali prieš visas daugumas, kad ir kokios triuškinančios jos bebūtų.

Tiesos suradimas negali būtų patikėtas daugumoms taip pat, kaip geometrijoje Pitagoro teorema negali būti atiduota minios balsavimui, kad patvirtinti, ar paneigti jos teisingumą; arba kaip chemikas, darydamas amoniaką, nebėga pas minią, kad ji nubalsuotų vandenilio ir azoto kiekį, arba kaip agronomas, kuris metų metus studijavo žemės ūkį ir jo dėsnius, neturi kreiptis į minią, kad jos balsavimu jis patikėtu jų teisingumu.

C. Jos kultūra: jos gyvybės vaisius, jos pačios pastangų mastyme ir mene kūrinys. Ši kultūra nėra internacionalinė. Ji yra nacionalinio genijaus, kraujo išraiška. Kultūra yra internacionalinė savo blizgesiu, bet nacionalinė savo kilme. Kažkas padarė gerą palyginimą: duona gali būti naudojama internacionaliai, bet ji turi žymę žemės, iš kurios ji atvyko.

Kiekviena iš šių tėvonyščių turi savo paskirtį. Visos trys privalo būti ginamos nacijos. Bet iš visų svarbiausia yra dvasinė tėvonystė, nes ji vienintelė yra amžina, ji vienintelė peržengia visus laikus. Senovės graikai šiandien yra su mumis ne dėl savo kūnų, nesvarbu, kad ir kokie atletiški – jie dabar tėra tik pelenai – nei dėl materialinio turto, jei jie tokį turėjo, bet dėl savo kultūros.

Nacija gyvena amžinai per savo koncepcijas, garbę ir kultūrą. Dėl šių priežaščių nacijų valdovai turi spręsti ir veikti ne materialinių ir fizinių nacijos interesų pagrindu, bet nacijos istorinės garbės, nacijos amžinųjų interesų pagrindu. Taigi: ne duona bet kokia kaina, o garbė bet kokia kaina.

NACIJOS AUKŠČIAUSIASIS TIKSLAS

Ar tai yra gyvybė?

Jei tai yra gyvybė, tada priemonės, kuriomis nacijos to siekia tampa nereikšmingos. Visos yra teisėtos, net ir blogiausios.

Taigi klausimas gali būti šitaip užduotas: kokios *yra internacionalinio elgesio normos*? Nacijų gyvuliški insinktai? Tigras jose? Ar čia galioja žuvų jūroje, ar žvėrių miške taisyklės?

Aukščiausiasis tikslas nėra gyvybė. Jis yra prisikėlimas. Nacijų prisikėlimas Jėzaus Kristaus, išganytojo, vardu. Kūryba ir kultūra yra tik priemonės, o ne atgimimo tikslas. Kultūra yra talento vaisius, kurį Dievas pasėjo mūsų nacijoje ir už kurį mes esame atsakingi. Laikas ateis, kai visos pasaulio nacijos pakils iš mirties su visais savo mirusiaisiais, visais savo karaliais ir imperatoriais. Kiekviena nacija turi savo vietą priešais Dievo sostą. Galutinė akimirka, „prisikėlimas ir mirusiųjų“, yra aukščiausias ir nuostabiausias tikslas, kurio nacija tegali siekti. Taigi, nacija yra subjektas, kuris gyvena net ir už šios žemės ribų. Nacijos yra realybės taip pat ir kitame pasaulyje, ne tik šitame. Mums, rumunams, mūsų nacijai, kaip ir *kiekvienai nacijai pasaulyje, Dievas paskyrė atskirą misiją; Dievas mums yra davęs istorinį likimą.*

Pirmasis įstatymas, kurio kiekviena nacija turi laikytis, yra savo likimo pasiekimas, jai paskirtos misijos įvykdymas.

Mūsų nacija neapleido to tikslo, nepaisant to, kokia ilga ir sunki buvo jos pačios Golgota. Ir dabar mes esame susidūrę su kalnų aukščio kliūtimis.

Ar mes būsimė silpna ir baili karta, kuri išsižadės, esant grėsmėms, Rumunijos lemties ir išsižadės savo nacionalinės misijos?

Naujasis Rumunijos *elitas, kaip ir bet koks kitas elitas pasaulyje, turi būti paremtas socialinės selekcijos principu.* Kitaip tariant, žmonių kategorija, turinti tam tikras dorybes, kurias ji plėtoja, yra natūraliai atrinkta iš nacijos kūno, tai yra, iš didžiulės sveikos valstietijos ir darbininkijos minios, kuri yra amžinai surišta su žeme ir šalimi. Šita žmonių kategorija tampa nacionaliniu elitu, skirtu vesti mūsų naciją.

Kada minios gali būti atsiklausta ir kada turi būti? Jos turi būti atsiklausta prieš didžiulius sprendimus, kurie veikia ateitį tam, kad ji tartų savo žodį, ar ji gali, ar negali, ar ji yra dvasiškai pasirengusi, ar nepasirengusi eit tam tikru keliu. Jos turėtų būti atsiklausama klausimais, veikiančiais jos likimą. Tai yra turima omenyje kaip „tautos apklausa“, tai nereiškia tautos išrenkamo elito.

Bet aš pakartoju savo klausimą: „Kas nustato kiekvieno vietą elite ir kas visus surikiuoja? Kas nustato selekciją ir pašventina nacijos elito narius?“ Aš atsakau: „Senasis elitas“.

Vėliau minėtasis nerenka ir neišvardija, bet kiekvieną išventina savo vietoje, į kurią buvo pakilta per savo pajėgumą ir moralinę vertę. Šventinimas yra daromas su to elito konsultuojančiuoju vadovu ir jo elitu. Taigi, nacionalinis elitas turi pasirūpinti, kad po savęs paliktų save pranokstantį elitą užimti savo vietą, tačiau elitą, paremtą ne paveldimumu, bet socialine selekcija, pritaikomą su didžiausiu griežtumu. Paveldimumo principas pats savaime nėra pakankamas. Pagal socialinės selekcijos principą, pastoviai gaivinamas elementų iš tautos gelimių, elitas save visada išlaiko energingu.

Pagrindinė istorinė klaida buvo, kad, kur elitas būdavo sukuriamas selekcijos principu, jis kitą dieną atmesdavo jį pagimdžiusį principą, pakeisdamas jį paveldimumu, taip pašventinant neteisingą ir pasmerktą įgimtų privilegijų sistemą. Tai buvo protestas prieš šią klaidą, nes demokratija gimė dėl degeneravusio elito pašalinimo ir įgimtų privilegijų panaikinimo. Selekcijos principo apleidimas priveda prie neteisingo ir degeneravusio elito, kuris, taipogi, priveda prie demokratijos aberacijos.

Selekcijos principas pašalina, tiek rinkimų, tiek paveldimumo principą. Jie atšaukia vienas kitą. Tarp jų yra konfliktas, nes, jeigu yra selekcijos principas ir, tokiu atveju, minios nuomonė ir balsas nesvarbūs, arba ji išrenka tam tikrus kandidatus ir, tokiu atveju, jis daugiau neveikia.

Taipogi, jeigu yra priimamas selekcijos principas, paveldimumas neturi jokio vaidmens. Šie du principai negali eiti kartu, nebent įpėdinis atitinka selekcijos dėsnius.

Ir, jeigu nacija neturi jokio tikro elito – pirmo paskirti antrąjį? Aš atsakau vienintele fraze, kuri turi nenuginčijamą tiesą: tokiu atveju, *tikrasis elitas gimsta iš kovos prieš degeneravusį ir netrikraį elitą.* Tai irgi yra paremta selekcijos principu.

Taigi, apibendrinant, elito vaidmuo yra“

a) Vesti naciją pagal tautos gyvenimo dėsnius.

b) Po savęs palikti įpėdinį elitą, paremtą ne paveldimumo, bet selekcijos principu, nes tik elitas žino gyvenimo dėsnius ir gali spręsti iki kokio masto tauta, pagal įgūdžius ir žinias, laikosi šių dėsnių.

Tai yra kaip sodininkas prižiūri savo sodą ir pasirūpina, kad, prieš jo mirtį, būtų paveldėtojas, pakeitimas, nes tik jis vienintelis gali pasakyti, kuris iš dirbančiųjų su juo, yra tinkamiausias užimti jo vietą ir tęsti jo darbą.